

H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n
H y v i n k ä ä n

o n n e l l i s i n

m i e s

Se oli viisi metriä pitkä parru, nelosnelosta. Toisessa päässä oli kuusituumaisia nauvoja pystyssä, mutta päässä, joka tippui Arskan kädelle, ei onneksi ollut. Taisipa Arskaa silti vähän harmittaa, kun naama oli punaisempi kuin Kotkan Meripäivillä torilta herätessä.

Päivä oli siihen asti mennyt tavalliseen tapaan: aamulla Kauko tiputti Hiacen avaimet betonisten portaiden alle. Ongelma ratkaistiin rälläkällä. Töihin päästyään Kauko ja Arska totesivat Rautanetin pojan tuoneen lateksimaalia, vaikka nimenomaan oli pyydetty öljymaalia. Maalit vaihdettuaan miehet totesivat, että työmaana olevan puutalon yläkerrasta piti purkaa vielä yksi seinä ennen maalausurakkaa. Seinä ei kuitenkaan ollutkaan lastulevyä, kuten oli oletettu, vaan se oli sisältä tuettu nelosnelos-puupalkeilla, kymmenen sentin välein.

Päivä oli siis jo pitkällä, kun päivän varsinainen urakka, kattopinnojen maalaus, päästiin aloittamaan.

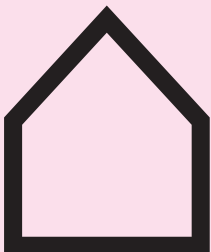
- Kello on puoli kolme, pitää maalata kaikki kerralla ilman taukoja, Arska sanoi.

- Nii, toi on öljymaalia, että varmaan ihan hyvä ettei jouduta olemaan pitempään sitä nuuhkimassa.

- Joo, vedetään kertalaakilla.

Jäykähkö öljypohjainen maali levittyi kattoon epätasaisina läikkinä. Joka kohtaa joutui sutimaan useamman kerran, ja vaikka Arskalla oli apuna iso tela jatkovarrella, oli niska koetuksella. Vähitellen kipu niskassa alkoi kuitenkin hellittää. Kaikkeen tottuu, Arska ajatteli lauhkeaan tapaansa. Vaikka olisihan se kiva pitää tauko. Ehtisi polttaa tupakan. Ja vähän levähtää. Vaikka niska ei ole enää niin kipeä kyllä. Kaikkeen tottuu. Mutta olisihan se kiva pitää tauko. Ehtisi körssin vetäistä. Mutta niska ei ole kyllä enää niin kipeä.

- On aika hyvin sanottu tuo, elämän äänetön osakas, tuossa Popedan kipeässä, Kauko huusi viereisestä huoneesta keskeyttäen Arskan pohdinnan.

- Niin, juu, Arska mutisi.
- Haisee aika pahaalle tämä maali, vai mitä?
- Onhan se näin, mulla taitaa flunssaa pukata kun meinaa päättällä kipeäksi ja limaa kurkkuun.
- Ai jaa. Mutta taukoa ei kyllä pidetä, kun tätä hommaa ei halua uudelleen alkaa tekemään. Tehdään kerralla kuntoon.
- Joo, näin on.
- Maalataanko seinätkin saman tien?
- No, kai se menee samalla vauhdilla.
- Mutta ei pidetä taukoa.
- Ei. On vähän kipeä olo kyllä.
Taas maalattiin. Radiosta tuli Tavaramarkkinoita, ja seuraavaksi Neon 2:a. Maalattiin. Radiossa Tapani Kansa, Tehosekoitin, Tik-tak, Kirka. Tela pyöri pitkin valkoista pintaa. SIG, Samuli Edelmann, Apulanta, Pave Maijanen, Anna Abreu, Eppu Normaali ja taas Kirka.
Ja taas tuli Kirkaa. Kirkan biisi jälleen.
- Monesko kerka - eiku monesko kerta tää on ku tulee Kirkaa, Arska kysyi.
- Voi olla joku tuhannes, ihan sama.
- Paljon kello?
- En tiiä, ihan sama.
- J a h a .
- Mitä väliä sillä oikeesti hei on, vittu?
- No miksi me tehdään täällä näitä töitä, Arska heitti yllättäen.
- Että saatais saatana rahaa.
- No, mutta sehän on vaan väline.
- Väline päästä känniin viikonloppuna, ja siihen muuten aika hyvä väline, Kauko puolittain huusi.
- Sä haluat siis vaan ruumiillisia nautintoja? Senkö takia teet näitä hommia?
- No, on se kiva saada naista välillä tietty. Mikä vittu sua nyt vaivaa? Jumitat aika pahasti.
- Mietin vaan, että mitä minä, viisikymppinen mies, oikeasti teen täällä. Rahaa

olisi sen verran, että voisin olla hetken aikaa vapaalla ja pyrkiä vaikka politiikkaan, vaikuttaa asioihin. Tässä maassahan on lait ihan pielessä, lasten kasvatus hunningolla ja ihmiset vaan meuhkaa mielihyvän perässä.

- No, sen kun menet sitten.

- Ja jos ihan tosissaan puhutaan, haluaisin vaan istua Kytäjärven rannalla ja miettiä asiat kunnolla läpi. Se olisi oikeasti jotain vähän toista. Vaikka ensin pitäisi laittaa elämäntavat kuntoon.

Telassa oli ehkä vähän liikaa maalia kun Kauko alkoi maalamaan uudestaan. Arska tuijottaa intensiivisesti seinää. Se oli valkoinen. Toisista kohdista vähän valkeampi kuin toisista. Nokia tune kuului nurkasta. "Pena" vilkkui näytössä. Kellossa luki 20:43.

- Moi, meillä on duunit kesken, Arska murahti puhelimeen.

- Lopettakaa nyt vähitellen, teillä ei pää kestä.

- Pitäisi saada urakka valmiiksi.

- No, maalatkaa sitten vaan niin paljon kuin sydän sieittää. Mutta eikö teillä tule edes nälkä?

- Vähän, mutta pakko tehdä kerralla. Tämä öljymaali haisee niin pahalta. Pitää saada urakka valmiiksi.

- Sanoit jo. Tulkaa Tolpan Krouviin syömään?

- No voisi kyllä syödä, kun ei olla syöty. Mutta pitäisi urakka saada valmiiksi.

- Nyt sulla alkaa oikeasti heittää päässä. Käytä nyt järkeäsi, ja tule ulos sieltä.

Vastentahtoisesti Arska avasi ulkooven, ja veti syvään henkeä. Ilma maistui liimalta, mutta kuitenkin raikkaammalta kuin sisällä.

- Hei Kauko, tules ulos sieltä. Tajusin vasta, että tuo maalihan alkoi oikeasti vaikuttaa päähän aika paljon, Arska huusi eteisestä.

- Enkä tule, mulla ei tunnu vielä missään. Tehdään tää nyt valmiiksi.

- Eikun oikeasti, otat pari henkäystä

ulkona niin tajuat, että se talo on ihan höyryissä.

- Mulla on lapset elätettävänä. Mä teen nyt tän urakan loppuun!

- Selvä, ei järkipuhe nyt tehoa. Minäpä lähden tästä sitten Tolpan Krouviin, terve!

Arska heitti nahkatakin päälle ja lompsi läheiseen kapakkaan. Kirjavantolpan ravintola Tolpan Krouvi otti hänet vastaan hiki-sen nahkapenkin ja eilisen oluen tuoksuin. Pena istui nurkkapöydässä yksin, silmälasit vinos-sa nenällä, tuijotellen kaljalasiin, kuten yleensä. Upcider-mainoskyltti hohkasi vihreää valoa Penan syville otsarypyille ja sänkisille poskille. Tiskillä seisovan lapun mukaan päivän annos oli makaronilaatikko kreikkalaiseen tapaan.

- Terve Pena, Arska huikkasi tilatessaan ruokaa ja olutta.

- Moi, mihin Kauko jäi?

- Se jäi sinne, ei uskonut että päässä alkaa oikeasti heittää.

- Sitä minä olen aina sanonut. Tyydymme tähän kun olemme sokeita paremmalle.

- Jaa, kyllä minusta tämä elämä on kaikki mitä meillä on. Täytyy vain ottaa opikseen elämänkokemuksesta, ja pyrkiä parantamaan omat tapansa. Tänään minä sen tajusin.

- Paskat kokemuksesta. Toiset eivät vain tajua. Niille on turha huutaa, että on olemassa jotain kaunista. Ne näkevät vain tämän Hyvinkään: Hämeenkatu, Uudenmaankatu, kirkko ja hautausmaat. Välissä pari markettia ja pitseriaa.

- Mutta kyllä se hyvyys on meissä jos jossain, ei se ole missään kauempana. Mistä se hyvyys sinne tulisi?

- Ei sitä meissä ole, se on etäällä. Jotain siitä tihkuu meille, toisinaan voin nähdä sen, mutta monet ei näe sitä koskaan.

- Olet väärässä, kyllä kaikilla on mahdollisuus, jos vain kasvatus on kunnossa ja käyttää järkeään. Lähdetään keskustaan, vaikka Amarilloon tai hotellille, niin kerron sulle miten se menee.

**Taksi tuli nopeasti. Arska otti maka-ronilaatikon mukaan pahvirasiassa, kreikkalaisuus näytti olevan oliiveja, jotka oli ripoteltu annoksen päälle. Arska söi siististi kertakäyt-
tövälineillä, ja tarjosi osaa ruoasta Penalle. Tämä kieltäytyi. Päätettiin mennä hotellin baariin. Pena haki olutta Siwasta matkan varrelta.**

Noustuaan autosta Hämeenkadulla Arska maksoi kyydin, antoipa vielä viisi euroa tippiä ja oli törmätä kadulla kävelvään mieheen. Tummaan pukuun ja hieman nuhjaantuneisiin kenkiin pukeutunut mies oli hyvinkääläistaustainen kansanedustaja. Kansanedustaja, joka oli jättänyt maksamatta Arskan urakoiman keittiöremontin vedoten pintamateriaalien väärään väriin.

**Kansanedustaja oli nopeampi, ja isku osui Arskaa vatsaan. Vaikka urheilumiehenä tunnettu poliitikko oli päässyt heti niskan päälle, kävi Arska silti hyökkäykseen. Pena kiersi nopeasti pukumiehen taakse ja vään-
si tämän käden selkää vasten. Äkkiä poliitikko oli painettuna naama vasten seinää.**

- Eiköhän vedetä sitä kunnolla turpaan, Pena ehdotti.

- Antaa olla, ollaan tuon kehon yläpuolella, Arska rauhoitteli.

- Mutta sehän on petturi ja löikin sua justiin.

- Kyllä pitää olla oikeudenmukaisuutta myös huonoja kohtaan. Minä en turhaan lyö.

Hotellin baarissa Arska perusteli kantansa Penalle. Lonkeroa kului. Arskan mielestä jokaisen on yksilönä pyrittävä kohti hyvää elämää, siis onnellisuutta. Pena tilasi fisut, ja sanoi olevan poliitikkojen tehtävä ohjata ihmiset hyvään elämään. Viisaampien tuli ohjata tyhmempiä, ja Arskan pitäisi tilata kossuvissy.

Kun Pena löysi itsensä parketilta makaamasta baarituolinsa kanssa, päätettiin konsensuksessa tarjoilijan kanssa, että Arskan ja Penan on vaihdettava paikkaa. Miehet kävelivät kirkon ohi ja meni-

vät Check Inn -karaokekuppilaan. Onni suosii rohkeaa, Arska lauloi, ja Pena sanoi puolustuksen olevan ammattisotilaiden hommaa. Oluet menivät ripeästi. Pena kaatui taas.

- Etkö sä ikinä opi, Arska hohotti.

- Enhän minä opi, kun tyhmä olen. Vajaalla koulupohjalta perr-. Penan ääni vaimeni mutinaksi.

- Ei se koulusta ole kiinni. Kyllä ihminen oppii vaan muita jäljittelemällä ja tietysti itse tekemällä.

- No kai se nyt on koulusta kiinni kun on ihan paska koulu!

Taas piti jutella henkilökunnan kanssa. Taas päädyttiin vaihtamaan ravintolaa. Arska heitti ovimiehelle kympin. Käveltiin jälleen kirkon ohi, hotellin ohi, radan yli ja Amarilloon. Jos Arskalla oli juttu kulkenutkin aiemmin, alkoi toinen jallukierros painaa nopeasti päätä tiskiin. Pena olikin jo lattialla. Pizaa-Centerin kautta taksilla kotiin, Pena Vallesmanninkadulle ja Arska Hyvinkäänkadulle.

Arskan herätessä naapuri asensi uutta keittiötasoa. Porakonetta tarvittiin minuutin välein. Jalat tärisivät vain hieman hio-makonetta vähemmän Arskan laskeutuessa rappuja yksi kerrallaan. Alhaalla ulko-ovella Arska veti keuhkot täyteen iltapäivänpehmeää ilmaa ja sytytti punaisen Marlboron.

Piru, kun ei mitään muista. Taisi tulla tehtyä jotain tyhmää eilen, Arska mietti. Vieressä alkoi lastenvaunuista kuulua kitisevää lapsenitkua. Keittiötasonaapuri astui siinä samassa ovesta. Käveli suoraan kohti. Sanoi, että Arska voisi mennä muualle tupakoimaan, kun on vauva vieressä. Sai nyrkin leukaansa.

Reinot läpsähtelivät jalkapohjiin, kun Arska laahusti keskustaan. Hän meni suoraan ravintolaan. Otti viinaryypyn eikä todellakaan antanut tippiä, vaikka valkokauluksinen tarjoilija jäi notkumaan viereen. Kyllä tämä on kaikki ihan turhaa, Arska mietti. Tuopin pohjassa luki "Arcoroc France".